ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. V.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, č. j. KUZL-3138/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 28. 7. 2017, č. j. 72 A 5/2016 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým byla výrokem I. podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného a výrokem II. nebyla žádnému z účastníků přiznána náhrada nákladů řízení.

[2] Rozhodnutím Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 17. 6. 2015, č. j. R/D/61/10427/2015/Fo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) [dále jen „zákon o silničním provozu“], kterého se dopustil porušením povinností uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a v § 40 odst. 2 písm. a) bod 3, písm. b) bod 2 a písm. f) bod 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška o technické způsobilosti“), neboť dne 10. 2. 2015 v čase okolo 12:00 hodin v obci Valašské Meziříčí na ulici Sokolská řídil motorové

vozidlo tovární značky Seat, RZ X, které nesplňovalo podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (neodpovídající hloubka dezénu hlavních dezénových drážek pneumatik, dodatečná úprava čelního zasklení – foliové stínítko, na předních bočních sklech folie neschváleného typu, v halogenových světlech užity xenonové výbojky), přičemž nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Za výše uvedené jednání mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Rozhodnutím žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí ve výroku o vině zrušeno a řízení zastaveno v rozsahu, v jakém byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením povinností uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a v § 40 odst. 2 písm. b) bod 2 a písm. f) bod 1 vyhlášky o technické způsobilosti. Dále bylo ve výroku o vině změněno místo spáchání přestupku z ulice Sokolská na ulici Vsetínská. Ve výroku o sankci a o náhradě nákladů řízení bylo rozhodnutí potvrzeno.

[4] Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, žádnou z nich neshledal důvodnou a žalobu zamítl. K námitkám, které se promítly do námitek kasačních, uvedl následující.

[5] Změna výroku prvostupňového rozhodnutí ohledně místa spáchání přestupku z ulice Sokolská na ulici Vsetínská je v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nevýznamné korekce rozhodnutí je možné v odvolacím správním řízení provést (rozsudek ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 - 48). Jedná se o případ obdobný uvedení aktuálního místa trvalého pobytu účastníka řízení v rozhodnutí odvolacího správního orgánu (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, č. j. 9 Ca 160/2009 - 44). Jde o nevýznamnou změnu, která se nedotýká zásady dvouinstančnosti. Žalovaný napravil formální chybu prvostupňového rozhodnutí. Stěžovatel byl až do okamžiku sdělení výše pokuty srozuměn se spáchanými přestupky (včetně místa jejich spáchání). Nejedná se o překvapivost, ani o závažnou procesní vadu, která by zakládala nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (rozsudek ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 - 73). Uvedenému označení místa není na újmu, pokud byl přestupek spáchán pouze v části ulice Vsetínská.

[6] Žalobní námitce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro absenci úvah o zavinění krajský soud nepřisvědčil. Žalovaný sice pochybil tím, že ve výroku rozhodnutí neuvedl formu zavinění, avšak tato vada nemá vliv na jeho zákonnost. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že přestupek byl spáchán ve formě vědomé nedbalosti [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“)], žalovaný se k této otázce nevyjádřil. Krajský soud odůvodnění doplnil. Stěžovatel je řidičem po dobu pěti let, porušené povinnosti i zájmy jimi chráněné jsou obecně známé (nešlo o výjimečný příkaz). Zároveň bylo prokázáno, že stěžovatel s přestupky souhlasil (pokutu odmítl zaplatit až po sdělení její výše), o čemž svědčí i to, že podepsal protokol o výsledku technické kontroly a důvěryhodnost policistů nezpochybnil.

[7] Skutkový závěr, že vozidlo nesplňovalo technické podmínky stanovené vyhláškou o technické způsobilosti, neboť v halogenových světlech byly užity xenonové výbojky, byl učiněn na základě pořízených fotografií, oznámení o přestupku, dokladu o výsledku technické silniční kontroly a svědeckých výpovědí policistů. Technické podmínky světlometů stanoví předpis č. 48 a 98 Evropské hospodářské komise Organizace spojených

národů, a to v návaznosti na § 8 odst. 2, ve spojení s přílohou č. 5, vyhlášky o technické způsobilosti. Oslnění bylo zjištěno na základě svědeckých výpovědí policistů.

[8] Za nedůvodné považoval krajský soud též námitky absence právně kvalifikačních úvah v napadeném rozhodnutí a nesrozumitelnosti výroku. Shledal sice, že výroky prvostupňového rozhodnutí (z důvodu souhrnného označení skutku a jeho právní kvalifikace) a výrok I. rozhodnutí žalovaného (z důvodu absence popisu skutku) nejsou zcela jednoznačné a srozumitelné, obě rozhodnutí však v souhrnu s odůvodněním a s ohledem na to, že stěžovatel je zastoupen odborníky, z hlediska zákonnosti obstojí. Skutky byly popsány nezaměnitelně, stěžovatel již před zahájením správního řízení věděl, za co byl uznán vinným.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[9] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhl jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Za prvé namítá, že změnu označení místa spáchání přestupku z ulice Sokolská na ulici Vsetínská nelze považovat za opravu formální chyby. Ze všech podkladů rozhodnutí vyplývá, že přestupek byl spáchán v ulici Sokolská. Pro účely obhajoby (včetně argumentace v odvolacím řízení) je znalost místa spáchání přestupku podstatná. Žalovaný, aniž by stěžovatele vyrozuměl, vymezil místo jinak (nejednalo se o zpřesnění), čímž jej zkrátil na právu podat odvolání a zároveň vymezil skutek odlišně od správního orgánu prvního stupně. Tuto kasační námitku podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Za druhé namítá, že správní orgány neodůvodnily závěr o tom, že stěžovatel jednal zaviněně, a zároveň neuvedly, v jaké formě zavinění jednal. Prvostupňové rozhodnutí neobsahuje žádné odůvodnění, správní orgán prvního stupně pouze opsal ustanovení o vědomé nedbalosti. Žalovaný se k otázce zavinění nevyjádřil. Rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná. Odůvodnění doplnil až krajský soud, který však jednak nemůže nahrazovat správní úvahu, jednak je jeho úvaha zčásti nesprávná. Povinnost, aby technický stav vozidla odpovídal požadavkům stanoveným právními předpisy, je známá každému řidiči jen v obecné rovině, nikoli v detailech vymezených prováděcími právními předpisy, mohlo se proto jednat toliko o nedbalost nevědomou; jinak by stěžovatel musel vědět, že určitý typ světel nesmí užít a že jsou na vozidle instalována. Zároveň není ve výroku rozhodnutí správních orgánů uvedena forma zavinění, byť je jejich nezbytnou součástí. Stěžovatel dodává, že správní orgány dílčí závěry stavěly na jeho vyjádření, že souhlasí se spáchaným přestupkem. Vyjádření bylo popřeno, přesto z něj krajský soud vycházel, jelikož shledal, že policisté, kteří vypovídali jako svědci, byli věrohodní; tato úvaha však odporuje judikatuře a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 - 33 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7 Tdo 1116/2012 - 42. Tuto kasační námitku podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[12] Za třetí namítá, že zjištěný skutkový stav nebylo možné podřadit pod porušení povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 40 odst. 2 písm. a) bod 3 vyhlášky o technické způsobilosti, jelikož nebylo zjištěno, že světlomety

způsobují oslnění. Krajský soud námitku nevypořádal, jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Tuto kasační námitku podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[13] Za čtvrté namítá, že výroky rozhodnutí správních orgánů nejsou srozumitelné (odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014 - 31 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 - 34, a ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012 - 32). Stěžovatel nemohl před zahájením řízení vědět, za jaký skutek bude uznán vinným. Zastoupení účastníka řízení advokátem nemůže mít vliv na výrok rozhodnutí. Skutek není definován jednoznačně a nezaměnitelně, jelikož jednotlivé skutky nebyly podřazeny pod konkrétní skutkové podstaty. Není proto zřejmé, jakým jednáním spáchal stěžovatel jaký přestupek. Krajský soud tuto právní otázku posoudil nesprávně, rozhodnutí žalovaného měl zrušit pro nepřezkoumatelnost.

[14] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] O změně výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný rozhodl v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Vada byla napravena na základě podkladů shromážděných správním orgánem prvního stupně. Navzdory tomu, že oznámení o přestupku i doklad o výsledku technické silniční kontroly uvádějí, že přestupek byl spáchán na ulici Sokolská, kde bylo vozidlo stěžovatele zastaveno, je skutkový závěr žalovaného, že přestupek byl spáchán na ulici Vsetínská, dostatečně přesvědčivý. Opírá se o svědecké výpovědi policistů, přičemž o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění neexistují žádné rozumné pochybnosti. Stěžovatel skutkový závěr týkající se místa spáchání přestupku nijak nezpochybňuje. Skutková věta rozhodnutí žalovaného má tedy oporu v dokazování provedeném správním orgánem prvního stupně (srov. rozsudek ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 92/2009 - 65). Žalovaný nové podklady k rozhodnutí nepořizoval, proto nebyl povinen vyrozumět stěžovatele podle § 36 odst. 3 správního řádu.

[17] Krajskému soudu lze přisvědčit, že stěžovateli nebyla způsobena újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se a že se nejedná o těžkou procesní vadu, kterou by nebylo možné postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu napravit; v prvostupňovém rozhodnutí totiž nechyběl výrok, kterým by stěžovateli měla být uložena povinnost, přiznáno právo či deklarováno, že zde určité právo je nebo není (srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 - 73). Námitka není důvodná.

[18] Na tomto závěru nic nemění ani to, že některá rozhodnutí aplikovaná krajským soudem nejsou pro posouzení této námitky přiléhavá. Nejedná se zde o dílčí korekci odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (rozsudek ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 - 48), jelikož se změna týkala jeho výroku. Změnu výroku o vině nelze

ani připodobnit k uvedení aktuální adresy místa trvalého pobytu účastníka řízení v odvolacím správním řízení.

[19] Pokud se jedná o uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku, není námitka důvodná. Forma zavinění je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí až od 1. 10. 2015, kdy nabyl účinnosti zákon č. 204/2015 Sb., který (vedle jiného) měnil též zákon o přestupcích; z přechodného ustanovení (část první, čl. II, bod 1) plyne, že [ř]*ízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*. Jelikož bylo řízení v posuzovaném případě zahájeno před 1. 10. 2015 (prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 17. 6. 2015), správní orgány nikterak nepochybily. S ohledem na nedůvodnost vznesené námitky, nemá nesprávné posouzení této právní otázky krajským soudem vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[20] Namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí soud nepřisvědčil. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí správních orgánů je možný pouze za předpokladu, že napadená rozhodnutí splňují kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelná, která jsou opřena o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč příslušné orgány rozhodly tak, jak je uvedeno ve výrocích jejich rozhodnutí. Tato kritéria rozhodnutí správních orgánů splňují. Jedná se o srozumitelná rozhodnutí, opřená o dostatek relevantních důvodů. Z jejich odůvodnění je zcela zřejmé, proč bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrocích jejich rozhodnutí.

[21] Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že přestupek byl zaviněn ve formě nevědomé nedbalosti; formu zavinění odvodil ze spisového materiálu. Žalovaný se k zavinění nevyjádřil. Je zřejmé, že přestupek musel být spáchán alespoň z nedbalosti, neboť zákon o silničním provozu nevyžaduje v tomto případě úmyslné zavinění (§ 3 zákona o přestupcích). Pokud rozlišení přestupků úmyslných a nedbalostních stěžovatel spojuje s následnými právními následky (např. získání veřejnoprávního oprávnění), není námitka důvodná, neboť z odůvodnění forma zavinění jednoznačně vyplývá.

[22] Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí není podstatné pro posouzení viny, může se promítnout toliko při rozhodování o druhu a výměře sankce (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích). Druh a výměru sankce stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybňuje. Co se týče odůvodnění správních rozhodnutí, je nutné dát stěžovateli za pravdu, že neobsahují výslovnou úvahu ohledně formy zavinění, závěr o výši sankce je však odůvodněný. Při uvážení o výši pokuty v částce 2 000 Kč (sazba u daného přestupku činí 1 500 Kč až 2 500 Kč) bylo na jedné straně přihlédnuto k tomu, že stěžovatel neměl žádný záznam o přestupku v evidenční kartě řidiče, na druhé straně však spáchal více přestupků a nevyjádřil minimální lítost. Tyto okolnosti zvýšily závažnost spáchaného přestupku.

[23] Krajský soud dovodil, že přestupek stěžovatel způsobil z vědomé nedbalosti, neboť je řidičem po dobu pěti let a porušené povinnosti i zájmy jimi chráněné jsou obecně známé. S tímto závěrem se kasační soud ztotožňuje. Ohledně přestupku spočívajícího v porušení povinnosti být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem závěru krajského soudu ostatně přisvědčil i stěžovatel. O vědomosti stěžovatele, že vozidlo nesplňovalo technické

podmínky stanovené vyhláškou o technické způsobilosti, neboť v halogenových světlech byly užity xenonové výbojky, svědčí nad rámec shora uvedeného též to, že stěžovatel je vlastníkem vozidla a podepsal protokol o výsledku technické kontroly.

[24] Námitka stěžovatele, že krajský soud postupoval v rozporu se zákonem, pokud nahradil argumentaci žalovaného svým vlastním uvážením, rovněž neobstojí. Krajský soud přezkoumal zákonnost výroků rozhodnutí správních orgánů v rozsahu soudního přezkumu v souladu se zákonem (k podrobnému odůvodnění soud odkazuje na obdobný případ podle rozsudku ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 27/2016 - 45, zejména odstavec 18).

[25] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že zjištěné pochybení nepředstavuje natolik zásadní vadu, pro kterou by bylo nutné napadený rozsudek, resp. správní rozhodnutí zrušit. Takový postup by představoval zbytečný formalismus a byl by v rozporu s principem procesní ekonomie. Především však stěžovatel nebyl absencí výslovného zdůvodnění formy zavinění nikterak zkrácen na svých právech.

[26] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu, že nebyla vypořádána žalobní námitka ohledně absence skutkového závěru, který by bylo možné podřadit pod § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 40 odst. 2 písm. a) bodem 3 vyhlášky o technické způsobilosti, kasační soud neshledal. Krajský soud námitku vypořádal. Skutkový závěr, podřaditelný pod hypotézu uvedené právní normy, byl učiněn na základě pořízených fotografií a výpovědí policistů. Pro úplnost lze doplnit, že námitka stěžovatele nemůže být důvodná již proto, že kromě prostého nesouhlasu, stěžovatel skutkový závěr správních orgánů nijak relevantně nezpochybnil, jeho argumentace zůstala v rovině ničím nepodloženého tvrzení, zatímco správní orgány dospěly k odůvodněnému skutkovému závěru.

[27] Námitce stěžovatele, že rozhodnutí správních orgánů by měla být zrušena pro nepřezkoumatelnost, jelikož výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a výrok I. žalovaného nejsou srozumitelné, není důvodná. V případě více samostatných skutků, z nichž každý naplňuje znaky jiného přestupku, se zpravidla jednotlivé skutky rozdělují do více odstavců a k nim jsou posléze přiřazeny samostatně i právní věty (srov. k tomu obdobně pro právní úpravu soudního trestání Šámal, P. a kol. *Trestní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 1164 – 1676). Takový postup je pro adresáty rozhodnutí jistě srozumitelnější. V případě souhrnného označení skutku a přiřazení právních vět se však nejedná o vadu, pro niž by mělo být rozhodnutí správního orgánu zrušeno. Nemůže to mít ani vliv na nezaměnitelné označení skutku. Podobně i výrok I. rozhodnutí žalované, kterým se ruší část prvostupňového rozhodnutí, je, navzdory tomu, že jeho součástí není skutková věta, dostatečně určitý a srozumitelný. Část rozhodnutí, která se zrušuje, je totiž identifikována jednoznačně.

[28] Krajskému soudu lze nadto přisvědčit, že bez významu není ani to, že zmocněnec stěžovatele vystupuje ve stejné pozici v typově obdobných řízeních týkajících se protiprávního jednání na úseku dopravy opakovaně, z čehož je nutné dovodit, že je dostatečně znalý právních předpisů; není proto nutné trvat na tom, aby výrok rozhodnutí byl z hlediska jeho srozumitelnosti zcela bezchybný (srov. k tomu obdobné závěry týkající se rozsahu poučovací povinnosti v rozsudcích ze dne 7. 10. 2015, čj. 9 As 27/2015 - 59 a ze dne 26. 8. 2016, č. j. 4 As 123/2016 - 24). Platí též, že si stěžovatel musel být od počátku vědom toho, jakého jednání se dopustil, resp. toho, co je předmětem přestupkového řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu